

**SVEUČILIŠTE U ZADRU
POVJERENSTVO ZA PROVOĐENJE POSTUPKA
UTVRĐIVANJA POVREDE RADNE DUŽNOSTI
RADNIKA SVEUČILIŠTA U ZADRU
Mihovila Pavlinovića bb
23 000 ZADAR**

Pravna stvar :

**Stegovni postupak
protiv :**

doc. dr. sc. Ivan Poljaković iz Zadra

Branitelj :

Dario Čehić, odvjetnik u Poreču

1

O Č I T O V A N J E

na prijedlog za pokretanje stegovnog postupka

x 2

punomoć u spisu

prilozi

Sukladno uputi iz pismena Naslova Klasa: 004-01/12-02/01, Urbroj: 2198-1-79-01/12-04, daje se očitovanje na Prijedlog za pokretanje stegovnog postupka zbog teške povrede radne dužnosti, izjavljenoga po rektoru prof. dr. sc. Anti Uglešiću pod Klasa: 004-01/12-02-01, Urbroj: 2198-1-79-01/12-03, kako slijedi:

I. Prijedlog za pokretanje stegovnog postupka nije sastavljen sukladno zahtjevima koji proizlaze iz čl. 6. st. 3. Pravilnika o stegovnoj odgovornosti radnika za povrede radne dužnosti; na taj način je povrijeđeno pravo radnika I. Poljakovića na obranu u stegovnom postupku.

II. Uvodno valja napomenuti, da akademska sloboda – koju jamči čl. 7. i 153. Statuta Sveučilišta u Zadru, čl. 7. st. 2. Etičkog kodeksa Sveučilišta u Zadru, te čl. 2., 4. i 20. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju - uključuje slobodu da se član sveučilišta može baviti političkom djelatnošću, te da ima onakvu slobodu mišljenja i izražavanja misli, slobodu savjesti i vjeroispovijedi i slobodu da javno očituje vjeru ili drugo uvjerenje, kakvo i inače imaju građani Republike Hrvatske; te koju i inače imaju građani drugih zemalja koje su ratificirale Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Čl. 10. te konvencije („Narodne novine“ – Međunarodni ugovoru br. 18/97, 6/99, 14/02, 13/02, 9/05, 1/06 i 2/10; odgovarajuća odredbe sadržane su u čl. 38. Ustava RH), dozvoljava da se podvrgne javni govor „*formalnostima, uvjetima, ograničenjima ili kaznama propisanim zakonom, koji su u demokratskom društvu nužni radi interesa državne sigurnosti, teritorijalne cjelovitosti ili javnog reda i mira, radi sprječavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala, radi zaštite ugleda ili prava drugih, radi sprječavanja odavanja povjerljivih informacija ili radi očuvanja autoriteta i nepristranosti sudbene vlasti*“. Europski sud za ljudska prava u tumačenju odredbi sadržanih u čl. 10. Konvencije ističe da „*Nadzorne funkcije Suda obvezuju ga da posveti najveću pažnju principima koji odlikuju jedno 'demokratsko društvo'. Sloboda izražavanja predstavlja jednu od esencijalnih temelja jednog takvog društva, jedno od temeljnih uvjeta za napredak i razvoj svakog čovjeka. Sukladno stavku 2. točke 10., to se ne odnosi samo na 'informacije' ili 'ideje' koje su prihvaćene kao poželjne ili na koje se gleda kao na neofenzivne, ili kao na nešto indiferentno, nego također i na one koje vrijeđaju, šokiraju ili smetaju Državu ili bilo kojem dijelu stanovništva. Takvi su zahtjevi tog pluralizma, tolerancije i širokoumnosti bez kojih nema 'demokratskog društva'. To znači, između ostalih stvari, da svaka 'formalnost', 'restrikcija' ili 'kazna' propisana u toj sferi mora biti srazmjerna legitimnom cilju kojega se želi postići.*“ (Handyside v. United Kingdom no. 5493/72 od 07.12.1976., toč. 49).

Doc. dr. sc. Ivan Poljaković smatra da vođenje stegovnog postupka zbog teške povrede radne dužnosti, uz potencijalni prekid znanstvene karijere na sveučilištu (rješenjem Rektora donijetim 21.12.2012. godine u ovom spisu, već je određeno privremeno udaljenje dr. Ivana Poljakovića sa radnog mjesta) nije srazmjerna cilju kojega se želi postići; naposljetku da taj cilj nije niti legitiman.

Naime je objektivni cilj stegovnog postupka, da se onemogući izražavanje mišljenja da je homoseksualnost bolest; koje mišljenje je zajedničko vrlo širokom krugu znanstvenika u Hrvatskoj i svijetu – i koje je zapravo uvriježeno kod pretežnog dijela populacije u Republici Hrvatskoj i u svijetu kao cjelini.

III. U prijedlogu za pokretanje stegovnog postupka stavlja se na teret doc. dr. sc. Ivanu Poljakoviću slijedeće:

„Svojim istupima u javnosti u više navrata (tribine, konferencija za novinare 1., 2. i 7. studenog 2012., članak u Hrvatskom listu) iznosio je mišljenje o homoseksualcima kao bolesnicima i homoseksualnosti kao bolesti i poremećaju,

iskazujući na taj način homofoban stav prema homoseksualcima poradi njihove seksualne orijentacije,

čime je prekršio odredbe Zakona o zabrani diskriminacije koji propisuje zaštitu i promicanje jednakosti kao najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske“.

Dakle, tereti se dr. Ivana Poljakovića da ima homofobni stav, slijedom čega krši odredbe Zakona o zabrani diskriminacije.

Kao lingvist, dr. sc. Ivan Poljaković uočava da su skupine „boraca za gay prava“ u posljednjih nekoliko desetljeća sve svoje političke uspjehe postigli zahvaljujući korištenju slobodom izražavanja: te skupine svoje intelektualne koncepte i politička mišljenja vrlo uspješno prezentiraju općoj javnosti, te u znanstvenim i političkim kontekstima.

Dio tih uspjeha može se zahvaliti činjenicu, da su te skupine vrlo dosljedne u etiketiranju bilo kakvog protivljenja njihovim političkim stavovima, ili bilo koje oklijevanje da se netko pridruži ostvarivanju njihovih političkih ciljeva – kao homofobije.

Kao primjer te kolokvijalne opuštenosti možemo navesti „presudu“ udruga „Iskorak“ i „Kontra“ (čiji ispis prileži ovom Očitovanju), gdje se iznosi ocjena da „u hrvatskom sudstvu vlada homofobija i neznanje. U slučajevima koji su se pojavili pred sudovima po Zakonu o suzbijanje diskriminacije sada bilježimo kao pravilo sekundarnu viktimizaciju svjedoka i oštećenih od strane sudaca, te pristranost, nepoznavanje i nepoštovanje zakona upravo od strane osoba koje bi te zakone trebalo provoditi ... Zbog ustrajnosti sudova u homofobičnom postupanju donosi se ovakva odluka.“

Naravno da nakon ovakvih riječi pro-gay udruga nije u hrvatskom pravosuđu pokrenut nikakav postupak zbog „homofobije“ sudaca – za razliku od postupanja kod Sveučilišta u Zadru u ovom stegovnom postupku protiv svojega člana dr. I. Poljakovića.

Takva kolokvijalna opuštenost u etiketiranju terminima „homofob“ i „homofobija“, koja je donekle dopustiva u javnom izražavanju u medijima, nije prikladna u pravnim postupcima – pa tako ni u stegovnom postupku protiv dr. Ivana Poljakovića.

Naime je pravno kategoriziranje tih termina zadano okvirima iz rezolucije Europskog parlamenta RC-B6-0025/2006 od 18. siječnja 2006. godine; gdje se kao „homofobija“ označava pojavom "iracionalog straha i odbojnosti prema homoseksualnosti i prema LGBT populaciji" koji se očituje u "govoru mržnje i poticanju na diskriminaciju, ismijavanje i verbalno, psihološko i fizičko nasilje, proganjanje i ubojstvo" takvih osoba.

Iz dokaznog materijala koji prileži Prijedlogu za pokretanje stegovnog postupka, međutim, nipošto ne proizlazi da bi kod dr. Ivana Poljakovića postojala takva vrst ponašanja, koju bi se moglo okarakterizirati kao takvu (kažnjivu!) vrstu homofobije.

IV. Suprotno mišljenju koje se iznosi u tužbi, reći da je homoseksualnost bolest, ne predstavlja diskriminaciju. Ne predstavlja diskriminaciju reći niti da je sklonost kocki bolest; zapravo znamo da se kockare u svakodnevici života u Hrvatskoj ne diskriminira. Također ne predstavlja diskriminaciju reći da je bolest neumjerena potreba za opscenim telefonskim pozivima – te se doista takve osobe u realnom životu ne diskriminira. Protiv osoba sa takvim mentalnim poremećajima, tako Rektor zacijelo nikad nije i nikad neće podnositi prijedloge za provođenje stegovnog postupka (niti bi to trebao činiti, uostalom).

Stajalište da je homoseksualnost bolest, proizlazi iz nazora da je homoseksualnost abnormalna, tj. nesukladna sa suštinskom funkcijom ljudske spolnosti – kakvo stajalište dijele sve glavne religijske tradicije u svijetu. Kao primjer dostavlja se uz ovo očitovanje izvještaj sa 12. izvještajne skupštine Islamske zajednice u Hrvatskoj od 28.04.2012. god. (v. poglavlje „Školski i mektebski vjeronauk“ na str. 3.) i izvješće „Večernjeg lista“ o izjavi patrijarha Srpske pravoslavne Crkve Irineja uoči „Parade ponosa“ u Beogradu 03.10.2012. godine.

Što se tiče naučavanja Katoličke Crkve vjerske zajednice kojoj pripada i dr. Ivan Poljaković, u Izjavi kongregacije za nauk vjere „Persona Humana“ iz 1975. god. se (u toč. VIII.) govori o homoseksualnim sklonostima kao o „anomaliji“, a o homoseksualnim činima kao suštinski poremećenima (tal. „intrinsecamente disordinati“; Katekizam Katoličke Crkve iz 1994. godine – pozivajući se na tu izjavu 1975. god. i na neka mjesta iz Biblije (Post 1, 1-29, Rim 1, 24-27, 1 Kor 6, 9-10 i 1Tim 1,9-10) u toč. 2357 iznosi: *„Homoseksualnost označava odnose između muškaraca ili žena koji osjećaju spolnu privlačnost, isključivu ili pretežitu, prema osobama istoga spola. Očituje se u vrlo različitim oblicima kroz vjekove i u različitim kulturama. Njezin psihički nastanak ostaje velikim dijelom neprotumačiv. Oslanjajući se na Sveto pismo, koje ih prikazuje kao teško izopačenje, Predaja je uvijek tvrdila da su 'čini homoseksualni u sebi neuredni'. Protive se naravnom zakonu. Oni spolni čin zatvaraju daru života. Ne proizlaze iz prave čuvstvene i spolne komplementarnosti. Ni u kojem slučaju ne mogu biti odobreni.“*; u toč. 2333. katekizma se navodi: *„Svatko, muško i žensko, treba da prepozna i prihvati svoj spolni identitet“*.

Kao primjer naučavanja Židovstva o istoj temi, dostavlja se uz ovo Očitovanje dopis Instituta za judaizam i civilizaciju od 26.11.2001. godine, potpisan po rabinu dr. Shimonu Cowenu, predsjedniku Komisije za socijalnu politiku Organizacije rabina Australazije i upravljen Australskoj komisiji za ljudska prava.

Rodna ideologija – a nametanje postulata te ideologije u sklopu aktualnog provođenja Kurikuluma zdravstvenog odgoja u hrvatskim školama je, zapravo, i bio predmet svih javnih nastupa dr. I. Poljakovića koje Rektor inkriminira u Prijedlogu za pokretanje stegovnog postupka – izražava posve drugačiji stav, nego gore navedene monoteističke religije. Začetnica tog pojavnog oblika feminizma

Sandra Lipsitz Bem u svojem fundamentalnom članku „Gender Schema Theory“ iz 1982. godine – polazeći od ocjene da je centralni problem psihološke i socijalne potlačenosti žena, i zapravo svake druge potlačenosti, činjenica da ljude dijelimo samo na muško i žensko – iznosi: „*Politički, naravno, androginitet je bio koncept čije je vrijeme došlo, koncept koji je naočigled osiguravao oslobođenu i humaniju alternativu tradicionalnim, spolno pristranim standardima mentalnog zdravlja. I istina je da se koncept androginiteta može primijeniti kako na muškarce, tako i na žene, te da ohrabruje pojedince da prigrlje kako muško tako i žensko u sebi... međutim, koncept androginiteta nije dovoljno radikalno iz feminističke perspektive jer nastavlja predstavljati da postoje muško i žensko u svima nama, da koncepti muškosti i ženskosti imaju neovisan i opipljiv realitet .... Naprotiv, koncept rodno baziranog shematskog procesuiranja omogućuje 'podizanje svijesti' ... može dovesti, na primjer, do toga da opazimo kako je muško – žensko razlikovanje insinuirano na posve neutemeljene načine u društvenom odgoju djece.*“ Taj stav dalje elaborira S. L. Bem u svojem radu „Gender Schema Theory and Its Implications for Child Development: Raising Gender-aschematic Children in a Gender-aschematic Society“ iz 1985. godine, te je od početka 1990. godina najprije široko prihvaćen među feministicama i lezbijkama u New Yorku, a ubrzo potom od feministica i homoseksualnih aktivista širom svijeta, gdje se predlaže „*liberalnim feminističkim roditeljima*“ da pribjegnu shemi kulturnog relativizma koju ona slikovito objašnjava riječima „*različiti ljudi vjeruju u različite stvari*“, i koji može „*riješiti jednu od primarnih dilema liberalnog feminističkog roditelja: kako da pruži svojem djetetu pristup bogastvu klasične literature – te također manjim bogatstvima masovnih medija – a da ih pri tome ne prepusti snagama koje promoviraju rodno shematiziranje. Srećom, cenzura spolno-stereotipiziranih materijala koja je neophodna da odgodi inicijalni rast spolno povezane asocijativne mreža kada su djeca mala može završiti onda kada su djeca naučila kritičku lekciju da kulturalne poruke reflektiraju vjerovanja i ponašanja osobe ili osoba koje su kreirale takve poruke.*“

Ovdje je prikladno da citiramo baš temeljna djela Sandre Lipsitz Bem, jer za pobornike rodne ideologije imaju njeni spisi značaj koji je analogan onome, što ga spisi Marxa, Engelsa i Lenjina kod pobornika marksističke ideologije: naprosto je jedan uobičajeni proces identifikacije sa muškim ili ženskim rodnom – prema uvjerenju pobornika rodne ideologije – abnormalan. Za pobornike te ideologije, sva su današnja društva na svijetu opterećena „heteroseksističkim predrasudama“ i ne pružaju normalne uvjete za odgoj djece. Normalno bi (prema pobornicima rodne ideologije) bilo, da se djecu odgoji aseksualno, pa će djeca potom imati „slobodu“ da – kao normalnu – odaberu bilo koju seksualnu orijentaciju.

Prema tome, možemo vidjeti da je posrijedi sukob dva različita antropološka koncepta: tradicionalnog (kršćanskog, islamskog, židovskog, budističkog ...) koji govori da je heteroseksualnost normalna, a homoseksualnost (i srodne seksualne orijentacije) abnormalna, s jedne strane; te koncepta rodne ideologije, prema kojem je nenormalno svako društvo (pa tako i hrvatsko), u kojem se djecu podučava da budu muško i žensko.

Tako, u najmanju ruku je dosljedno da ima dr. sc. Ivan Poljaković pravo uživati akademsku slobodu da misli i govori da je tradicionalna podjela na muški i ženski rod normalna; ako već dr. sc. Sandra Lipsitz Bem ima pravo da misli i govori da je čitav svijet nenormalan.

U svakom slučaju, reći da je homoseksualnost bolest – nije pitanje pristojnosti; riječ je o jednom pitanju iznimne važnosti, koji se tiče fundamentalnih pitanja slike o čovjeku.

V. Nastavno na gore u toč. IV. iznijeto, valja napomenuti da se u članku 1. Ugovora Svete Stolice i Republike Hrvatske o suradnji na području odgoja i kulture (NN – MU 2/1997 i 8/1997) izrijekom stipulira:

„Odgojno-obrazovni sustav u javnim predškolskim ustanovama i školama, uključujući i visoka učilišta, uzimat će u obzir vrijednosti kršćanske etike.“

Nakon što je taj ugovor ratificiran od strane Hrvatskog sabora, predstavlja sadržaj tog međunarodnog ugovora dio unutarnjeg pravnog poretka RH, te je - prema čl. 140. Ustava RH – po snazi iznad zakona.

O kršćanskoj etici u pitanju homoseksualnosti, možemo čitati u dokumentu „Razmatranja u svezi prijedloga da se dade pravno priznanje zajednicama između homoseksualnih osoba ("Considerations Regarding Proposals to Give Legal Recognition to Unions Between Homosexual Persons") izdanom od Kongregacije Svete Stolice za nauk vjere 2003. god. (te potpisan po tada kardinalu Josepha Ratzingera i odobren od tadašnjeg Pape Ivana Pavla II.), slijedeće retnke: *„Moralna savjest zahtijeva da, u svakoj prigodi, kršćani svjedoče cjelovitu moralnu istinu, koja je suprotstavljena kako odobravanju homoseksualnih čina tako i nepravilnoj diskriminaciji protiv homoseksualnih osoba. U tu svrhu treba poduzimati odmjereni i razboriti aktivnosti; one mogu uključivati: demaskiranje načina na koji takva tolerancija može biti zloupotrijebljena ili korištena u službi ideologija, izražavajući na jasan način nemoralnost prirode takvih zajednica, podsjećajući vlasti na potrebu da održavaju taj fenomen unutar stanovitih granica kako bi zaštitili javni moral i, iznad svega, izbjegli izlaganje mladih ljudi iskrivljenim idejama o spolnosti i braku koje bi ih lišile neophodnih zaštita i pridonijela širenju fenomena. One koji žele od toleriranja krenuti u pravcu legitimacije specifičnih prava za homoseksualne osobe koje kohabiraju treba podsjetiti da su odobravanje ili legalizacija zla nešto jako udaljeno od toleriranja zla. U situacijama gdje bi homoseksualne zajednice bile pravno priznate, jasno i odlučno protivljenje je dužnost. Osoba se mora suzdržati od bilo kakve formalne suradnje u donošenju ili primjeni takvih teško nepravilnih zakona. (toč. 5.) ... Kada je zakonodavstvo u korist priznanja homoseksualnih zajednica već na snazi, katolički političar mora mu se protiviti na načine koji su mu mogući i učiniti svoje protivljenje poznatim; njegova je dužnost da svjedoči za istinu. (toč. 10)“.*

Valja napomenuti da je doc. dr. sc. Ivan Poljaković „inkriminirane“ prosudbe izrekao u javnim nastupima kao katolički intelektualac i u sklopu političkog djelovanja (a na bavljenje politikom on ima pravo, kao i svaki drugih znanstveni radnik), kao član političke stranke kršćanskog usmjerenja. Dr. Ivan Poljaković se protivi uvođenju seksualnog odgoja u obliku kako ga – po sudu mnogih stručnjaka, protuzakonito - nameće Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta; a gdje se predstavlja homoseksualnost kao jednakovrijednu heteroseksualnosti i promovira tzv. rodna ideologija. Pritom doc. dr. sc. I. Poljaković ističe stajališta koja predstavljaju službeno proglašen nauk Katoličke Crkve.

Doc. dr. sc. Ivan Poljaković nije izašao izvan okvira javnog govora koji su dozvoljeni člankom 2. Zakona o znanosti i visokom obrazovanju, člankom 3. Zakona o pravnom položaju vjerskih zajednica, člancima 38. – 40. Ustava Republike Hrvatske, te člancima 9. i 10. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Stoga moramo zaključiti da bi se donošenjem bilo kakvih stegovnih mjera protiv doc. dr. sc. Ivana Poljakovića za izraženo mišljenje koje predstavlja izraz kršćanske etike – predstavljalo stavljanje dr. Ivana Poljakovića u nepovoljniji položaj zato što se koristi ustavnim pravom da javno izražava svoja vjerska uvjerenja; čime bi na štetu dr. Ivana Poljakovića bile povrijeđene odredbe o zabrani diskriminacije (usp. čl. 5. ZoR u svezi čl. 1. i 2. Zakona o suzbijanju diskriminacije).

Naime se ne smije diskriminirati pripadnike stanovite grupe znanstvenih radnika (u ovom slučaju, katolike) zato što izražavaju u javnosti stajališta, kakva odgovaraju vjerskim nazorima njihove vjerske zajednice.

VI. U pravitku dostavljamo izjavu američkog Katoličkog liječničkog društva „Homoseksualnost i nada“ iz 2008. godine; u kojoj se daje dobro potkrijepljene odgovore na pitanje homoseksualnosti. Riječ je o dokumentu asocijacije koja se bavi promoviranjem standarda medicinske skrbi u SAD, osobito u području medicinske etike i naročito za sustav katoličkih zdravstvenih ustanova u SAD.

Organizacija psihoterapeuta koji pružaju usluge terapije istospolnih sklonosti NARTH, koje ima sjedište u Sjedinjenim Američkim Državama, NARTH, okuplja preko tisuću medicinskih profesionalaca, od kojih preko 250 sa doktoratima znanosti. NARTH izdaje stručni časopis „Journal of Human Sexuality“, te je izdavač stručnih smjernica za pružanje medicinske pomoći „NARTH Practice Guidelines for the Treatment of Unwanted Same-Seks Attractions and Behavior“.

Prema onome koliko zna dr. I. Poljaković, nitko pisaca iz oblasti psihoterapije se nije zalagao da se homoseksualnost liječi prisilno: homoseksualnost je bolest koja se liječi ako to pacijent traži.

Međunarodna klasifikacija bolesti kategorizira pod šiframa F64, F65 i F66 čitav niz mentalnih poremećaja - od transeksualizma, preko fetišističkog transvestitizma, do egodistoničke seksualne orijentacije; jedino se traži da pacijent - koji je odrastao i koji nije u heteroseksualnoj vezi – bude klasificiran kao osoba sa mentalnim poremećajem tek nakon što izrazi želju da promijeni seksualnu orijentaciju ili traži medicinsku pomoć zbog problema vezanih uz homoseksualnost.

Međutim su homoseksualni aktivisti vrlo uporni u „dokazivanju“ da se ne smije reći da je homoseksualnost bolest; te će spremno onoga tko to izrekne proglasiti homofobom. U svojim inkriminiranim javnim nastupima; dr. Ivana Poljakovića je iznio mišljenje, da se takvim političkim djelovanjem očito najveću štetu nanosi baš - onim homoseksualcima koji medicinsku pomoć trebaju i žele.

VII. U Prijedlogu za pokretanje stegovnog postupka se iznosi, da bi doc. dr. sc. Ivan Poljaković prekršio odredbe Zakona o zabrani diskriminacije; ne navodi se točno koje odredbe.

Da bismo govorili o diskriminaciji u smislu u kojem o njoj govori Zakon o suzbijanju diskriminacije, moralo bi postojati "stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po osnovi iz stavka 1. ovoga članka, kao i osobe povezane s njom rodbinskim ili drugim vezama" (čl. 1. st. 2. Z. o suzbijanju diskriminacije). Dr. I. Poljaković, međutim, nije poduzeo nikakvu radnju koja bi mogla imati takav učinak; nije propustio poduzeti ništa to bi bila njegova dužnost i moglo bi imati učinak diskriminacije; također, nije nikoga niti pozivao na diskriminaciju.

Dr. Ivan Poljaković je samo izrekao ono što proizlazi iz sadržaja katoličke vjere kojoj on pripada, a što je i stav brojnih znanstvenika koji izučavaju fenomen homoseksualnosti (od psihijatarata do sociologa) - to jest da homoseksualnost predstavlja poremećaj, ali da se homoseksualce ne smije zbog toga nepravedno diskriminirati.

VIII. Radi osiguranja njegovih prava na jednakost u postupku, traži dr. sc. Ivan Poljaković da mu Naslov dostavi sve dopise koje se u svezi njegovih nastupa i djelovanja naznačenog u Prijedlogu za pokretanje stegovnog postupka od 20. prosinca 2012. godine primila tijela Sveučilišta u Zadru; uključivo dopise koje su razmjenjivala tijela, udruge i pojedinci unutar Sveučilišta u Zadru; te da mu se u sklopu ovog postupka dade izvjest o usmenim i telefonskim komunikacijama kojima su studentske organizacije osobe izvan Sveučilišta u Zadru kontaktirale Rektora i Rektorat, te Senat i Sveučilišni savjet, kao i koje je eventualno primilo samo Stegovno povjerenstvo.

Radi odlučivanju o opravdanosti zahtjeva iz ove točke, dostavlja se u privitku ovome Očitovanju ispis sudske prakse Upravnog suda RH Broj: Zpa-21/2008-4

IX. Slijedom svega gore navedenoga, proizlazi da su inkriminacije iz Prijedloga za pokretanje stegovnog postupka od 20. prosinca 2012. godine posve neutemeljene.

U Poreču, 18. siječnja 2013. god.

ODVJETNIK
Dario Čehić
Poreč, Decumanus 18
052 434 237 • 091 481 6367